

W. F. GOUWE. De Poppen van Harry van Tussenbroek, Rotterdam, W. L. en J. Brusse's Uitgeversmaatsch. N.V., 1929.

Met aanhalingen ontleend aan Verlaine, Maeterlinck e.a. deelt W. F. Gouwe zijn boekje over Van Tussenbroek's poppen deze in de volgende groepen in: De eenzame, spelen, de gevangenen, gebaren. Hij typeert ze, zooals Tussenbroek ze dikwijls door houding, door blik, door uitdrukking heeft aangeduid.

En met welke eenvoudige middelen heeft Tussenbroek dit dikwijls bereikt. Gouwe zegt het: „De oogen die in van Tussenbroek's poppen leven verdienen het onderwerp te zijn van een breeder beschouwing dan hier mogelijk is. Hoeveel verschillen in diepte en uitdrukking! Salomo heeft de open, zwarte klaarte van een ongeëvenaard oordeel, Heks de zieke hollen die gruwelijk en droef van ontbinding vertellen; Zoeloe heeft een blik van stompe gevaarlijkheid, zonder kwaden aard, iets als van een rund. De soms grappige simpelheid der middelen (een drukknop, een kraal) verdwijnt in een altijd levendige, soms fascinerende gelaats-werking. De kogeltjes van een cider-fleschje krijgen een mysterieuze zilte water-transparentheid (de Zee); de Visch ontstond uit de suggestie van de groote knoop van een dames-mantel; de oogen van den slangenbezweerder zijn parêlmoeren kaartspel-fiches...” enz.

Maar de groote attractie van dit boekje zijn zeker wel de 56 afbeeldingen, die al missen wij natuurlijk vooral in dit geval zeer sterk de kleur, ons toch wel eenig denkbeeld in Van Tussenbroek's poppen geven.

R. W. P. Jr.

A. M. DE JONG, De beeldhouwer Adrianus Remiëns, Amsterdam, J. Emmering, 1929.

„Een veelzijdig en stoer talent, dat even geduldig en gewetensvol werkt aan een klein bevallig diertje als aan een zwaar en zinvol monument, gelijk hij ontwierp voor het Beton-Dorp in Amsterdam en dat helaas nooit werd uitgevoerd. Een dichter in steen en hout is Remiëns en onder de belangrijke figuren onzer jongere beeldhouwkunst is hij iemand, die mee vooraanstaat naar bekwaamheid en geestelijke waarde. Een fijn, geestig en diep mens. Die, wellicht door zijn grote bescheidenheid, zeker niet naar volle betekenis gewaardeerd wordt.”

Ziehier de kenschetsing die de schrijver ten slotte van den beeldhouwer geeft, waaraan hij een inleiding over den kunstenaar in den tegenwoordigen tijd en over de moderne beeldhouwkunst vooraf laat gaan. In het derde hoofdstuk bespreekt de heer A. M. de Jong dan meer in het bijzonder Remiëns' opleiding, diens inzicht en werk. Een groot aantal reproducties naar houten en steenen beelden, naar vrije en toegepaste kunst, geven ons ten slotte een indruk van het werk van dezen beeldhouwer onder de jongeren.

R. W. P. Jr.